

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie kasacji
wniesionej na korzyść lustrowanego **A. R.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2024r.
wniosku obrońcy
o wyłączenie od udziału w sprawie SSN Antoniego Bojańczyka
na podstawie art. 41§1 k.p.k. i art. 42§1 k.p.k

postanowił:

wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Antoniego Bojańczyka od udziału w sprawie o rozpoznanie kasacji wniesionej na korzyść A. R. , a prowadzonej w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt IV KK 333/22.

UZASADNIENIE

W dniu 28 lipca 2022r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy lustrowanego A. R. , którą zarejestrowano pod sygnaturą IV KK 333/22.

Następnie, kolejnymi pismami obrońca wniósł o wyłączenie od udziału w sprawie kolejno sędziów – Małgorzatę Bednarek, Adama Rocha, Marka Motuka i Pawła Kołodziejskiego. Wszystkie te wnioski zostały uwzględnione.

Obecnie, pismem z dnia 13 marca 2024r., obrona wniosła o wyłączenie kolejnego sędziego wylosowanego do rozpoznania sprawy – SSN Antoniego

Bojańczyka – powołując się na analogiczne okoliczności, jak w poprzednich wnioskach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W kasacji podniesiono zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k., poprzez wydanie orzeczenia przez Sąd Okręgowy, w którego składzie orzekającym zasiadała osoba powołana na stanowisko sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3).

W sytuacji, gdy Antoni Bojańczyk został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek tak samo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, jest oczywiste, że biorąc udział w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy i decydując w przedmiocie zasadności zarzutu podniesionego w kasacji, pośrednio wypowiadałby się na temat własnego statusu jako sędziego Sądu Najwyższego. Z tej przyczyny, jeszcze przed wydaniem orzeczenia, strony postępowania mogłyby pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że zarzuty podnoszące zaistnienie uchybienia określonego w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. nie zostaną rozpoznane bezstronnie.

Nawiązać należy tu do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, której teza 6, na gruncie analogicznej sytuacji, daje wyraz zasadzie *nemo iudex in causa sua*.

Co zaś istotniejsze, należy również mieć w polu widzenia i to, że zgodnie z pkt 1 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 „*nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)*”.

Uchwała ta w swej treści stanowi zasadę wiążącą wszystkie składy Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021r., sygn. akt I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]